

vak kent, behoort dus alleen uit die twee jaren 2800 nieuwe namen in zijn hoofd te hebben. Prof. LONG te Chicago beklagt zich in *The Journ. of the American Medical Society* over de lichtgeloovigheid van vele artsen ten opzichte van wat de nijverheid wel van haar nieuwe voortbrengselen gelieft te vertellen, hoewel dit soms tastbare onmogelijkheden bevat. Hij meent dat de aanstaande artsen te weinig scheikunde leeren om met goed gevolg van de pharmacologie kennis te kunnen nemen. HEUBNER acht dit ook op de Duitsche artsen van toepassing (*Therap. Monatsh.*).

HET EINDE VAN DEN STRIJD TE BRESLAU. — Na eidelooze onderhandelingen is het eindelijk vrede geworden tusschen artsen en ziekenfondsen te Breslau. De „noodhelpers” zijn uitgeschakeld, en men heeft bereikt, dat op iedere 1000 verzekerden 1 arts wordt aangesteld, zoodat 85 pCt. der geneeskundigen, die de algemeene praktijk uitoefenen, tot de ziekenfondsen zijn toegelaten. Uit deze toegelaten arts hebben de leden de vrije keuze. Over twee jaren zal het artsenstelsel echter worden herzien, en daar de ziekenfondsbestuurders inmiddels zullen zijn vervangen door andere, naar een ander stelsel gekozen, hoopt men dan te kunnen komen tot de vrije artsenkeus, zooals ook ons Bindend Besluit die opvat. De specialistenvereniging, die 120 leden telt, heeft bereikt, dat alle specialisten tot de ziekenfondspraktijk zijn toegelaten. De patiënten moeten hun echter door de huisartsen worden toegezonden. Het tarief voor de huisartsen is *f*3.— per hoofd en per jaar, gemiddeld 3 maal meer dan in ons land van geldzuchtige dokterstyrannie (*Münch. med. Wochenschr.*).

PINKHOF.

INGEZONDEN.

DE GEVOLGEN DER ONGEVALLENWET.

Van verschillende zijden is men reeds opgekomen tegen de meening van prof. KORTEWEG, dat o. a. de genezingsduur der breuken sedert de werking der Ongevallenwet zoo ontzaggelijk zou gestegen zijn. De groote moeilijkheid om te bewijzen, dat prof. KORTEWEG zich vergist, is daarin gelegen, dat van vroeger geen statistieken bestaan.

Waar prof. KORTEWEG èn in zijn artikel van 21 Februari èn in zijn voordracht, gehouden in de stichtingsvergadering der Vereeniging tot beoefening der ongevalleneeneeskunde te Amsterdam, 1 Maart 1908, de genezingsduur van een onderbeenbreuk voorheen op 2 maanden stelde, hebben ondergeteekenden getracht na te gaan of er cijfers waren te vinden, die bewezen, dat die duur te kort was geschat. Dank zij de medewerking van den directeur van het Gemeente Ziekenhuis aan den Coolsingel te Rotterdam, dr. G. VAN EYSSELSTEIJN, wien bij dezen daarvoor dank wordt gebracht, konden wij doorzoeken al de ziektegeschiedenissen van de heilkundige afdeeling van genoemd ziekenhuis van het begin dat zij gemaakt werden af tot het jaar dat de Ongevallenwet in werking trad. Wij hadden daardoor de beschikking over de ziektegevallen van 1897 tot en met 1902. Door ons zijn daar uitgezocht al de niet-gecompliceerde diaphysaire onderbeenbreuken; weggelaten zijn alle, waarbij verwikkelingen of andere beenbreuken bestonden. Om een zuiver beeld te krijgen hebben wij dus genomen „de gewone onderbeenbreuken”, en vonden daarvan 188 gevallen.

Gelijk te verwachten was, is omtrent functioneel herstel bijna niets te vinden; immers gewoonlijk werden de patiënten 2 of 3 dagen na afneming van het gipsverband ontslagen. Van enkelen was niets te vinden, daar zij òf naar een dependance waren gezonden òf, tijdelijk naar huis gezonden met een gipsverband, niet terugkeerden. Dit waren 8 gevallen. Eén man van 61 jaar verdween na 8 dagen. Zeven met gips verdwenen spoorloos. Om de cijfers niet mooier te maken dan zij zijn worden dezen toch opgenomen in onderstaande tabel.

Verpleegdagen.	Patiënten.	Toestand bij ontslag.			OPMERKINGEN.
		Goed.	Slecht.	Onbekend.	
0—10	1			1 ¹⁾	1) 61 jr. Na 8 dagen verdwenen.
10—20	5	1 ²⁾		4 ³⁾	2) zeer jong kind.
20—30	10	1 ⁴⁾	1 ⁴⁾	8 ⁵⁾	3) met gips weg.
30—40	26	13	8	5	4) jonge kinderen.
40—50	47	16	19	12	5) waarvan 3 met gips weg.
50—60	36	7	14	15	
60—70	22	7	7	8	
70—80	17	3	9	5	
80—90	11	3	3	5	
90—100	4	1	2	1	
100—	9		7	2	
Totaal	188	52	70	66	

Deze 188 patiënten hadden tezamen 10468 verpleegdagen, was dus een gemiddelde geeft van 55.65 dagen. Rekent men de kleine kinderen, degenen die met gips spoorloos verdwenen, en ook degenen die langer dan 100 dagen verpleegd werden, dus blijkbaar zeer ernstige gevallen waren, *niet* mede, dan blijven over 168 patiënten met 9057 verpleegdagen, wat geeft een gemiddelde van 53.91 dagen!

Hieruit blijkt dus, dat vóór de ongevallenwet de gewone onderbeenbreuken, die in gunstige omstandigheden waren, d. w. z. ziekenhuisverpleging hadden, ongeveer 8 weken noodig hadden, vóórdat anatomisch herstel verkregen was. Gegevens omtrent den tijd, die verliep tusschen werkhervatting en ontslag uit het ziekenhuis zijn er niet. Niemand zal ons echter van overdrijving beschuldigen, als wij zeggen, dat voor algeheel functioneel herstel toch minstens nog 1¹/₂ maand noodig is, na afneming van het gipsverband.

Al wordt dus aangenomen, dat al die patiënten 3 of 4 dagen na ontslag uit het ziekenhuis, dat wil ook zeggen, 3 of 4 dagen na afneming van het gipsverband, aan het werk gingen, dan wordt toch nog de geheele duur van het genezingsproces 3¹/₂ à 4 maanden. Dit cijfer nu klopt wonderwel met de cijfers bekend sedert de werking van de ongevallenwet.

BROCX vond (zie zijn statistiek in het nummer van 14 Maart) voor de geheel genezenen een gemiddelden duur van 3¹/₄ maand.

BUNING zeker niet meer (*T. v. G.* 21 Maart).

De cijfers van MOSSEL, medegedeeld in de vergadering van de Vereeniging voor Ongevallengeneeskunde, wezen hetzelfde uit.

Voor ondergeteekenden heeft dan ook het gedane omvangrijke onderzoek bevestigd hun meening, dat de genezingsduur van thans niet verschilt, en niet behoeft te verschillen van vroeger.

Zijn er wellicht streken, waar de uitkomsten niet zoo zijn, dan zoeken men de oorzaak niet in de ongevallenwet maar ergens anders.

D. BROCX.

H. J. LYCKLAMA à NIJEHOLT.

J. J. VAN DE VELDE.

Nijmegen
Maastricht, 4 April 1914.

DE GELDELIJKE POSITIE DER VROEDVROUWEN.

Nu met groote voldoening het feit mag vastgesteld worden, dat alom in den lande met bekwamen spoed en lofwaardigen ijver aan het samenstellen van statuten en